

Under Två Runor

Finntroll

Jag tog mina steg i gyttjans mark.
Tusende korpar i mörker sky.
Ett träsk med dödens skugga.
Där lag min hämndens stund.

Inget gift mej dräpa.
Inga svekfulla dad.
Spjutet med stjärnors prakt.
Trollet med rymders makt.

Jag sag nu en grop en ström.
Tog min vrede och lät mossan svälja.
Under fanns en passage en klyfta.
Jag lät den dra mig in.

Mot djupets sköte for jag än en gang.
In i djupet av urtids minne.
Mot gudens djup mot hämndens stund.
Där grep nu klor av skuggors mara.

Hon drack mitt blod.
Hon stag min makt.
I eld sa bla.
Jag vred mej loss.

En urgud som nu skickat mej.
Hon klöste mitt jag min innersta eld.
Da tog jag mitt stjärnors spjut.
Med all min kraft jag skar.

Ty sa som det var jag sag.
Urguden och ormars häxa.
Genom samma blodiga mun de talt.
En ristad under tva runor.

En hämnd jag ej nu fatt.
Men orden ej förgatt.
Jag blev kung med runors makt.
Genom hämndens och hatets pakt.

Urgudens gava.
Runors makt.
Mot manen i av steg.
Trolldom född igen.